

Barbara Heetman: 'Zo doe ik dat.' Uitgeverij MEE Amstel en Zaan, SGOA, ACP, Amsterdam 2005 ISBN9090207438.

Over de schrijfster: Barbara is voorlichtster en columniste en werkt 12 uur voor MEE. Zij heeft een aangeboren spierziekte.

Soort boek: Verzameling columns (45 pag.) van stukjes over ervaringen en leven met een handicap.

Stijl: korte verhalen, toegankelijk geschreven met de nodige dosis humor in ik-vorm, geïllustreerd met een 'perfect, door haarzelf ingehuurd model: rolstoel-barbie.'

Korte samenvatting: De columns zijn allemaal verhalen uit het dagelijks leven van Barbara. Ze beschrijft reilen en zeilen van haar leven als mens met een handicap, wat zij allemaal (zelf) doet en tegenkomt in het dagelijks leven. Een kleine greep uit het beschrevene: het 'managen', o.a. het 'jezelf laten helpen' bij de dagelijkse wasbeurten (meestal om 6 uur 's morgens) door steeds weer andere handen, aanpassingen in huis en omgeving, nut en belang van rolstoel, auto, aanvragen en afhankelijkheid van materiaal en hulpverleners, baan, vakanties, internet, het vaak ongewild op de foto gezet worden, voorlichting geven.

Wat viel op: Ik ben steeds meer aan het denken over overeenkomsten en verschillen tussen mensen met een aangeboren of gekregen handicap/chronische ziekte. Dit boekje levert veel aanknopingspunten. Bewondering krijg ik ook voor de gehandicapten die dagelijks te maken hebben met hulpverlening en instanties die iets al dan niet goedkeuren, wat dan weer ingepast en opgepakt wordt. En dat daar dan weer vele herkenningspunten zijn voor diverse gehandicapten en chronische zieken. Naast Barbie had ik Barbara ook wel willen zien.

Citaten: Pag. 5: 'Wat had ik moeten beginnen met een vermijdende persoonlijkheidsstoornis? Vroeger, wanneer ik ondersteboven de bus binnengedragen werd en daarna vrolijk doorliep naar mijn zitplaats. Of nu, wanneer iedereen aan de kant moet als ik de bakkerszaak in rijd. Dat moet je maar leuk vinden, zo'n verpletterende entree.'

Pag. 27: 'Die medegehandicapten zijn niet allemaal vrienden maar wel zeer betrokken collega's. We vechten samen voor onze (bestaans)rechten. We lachen en huilen en hopen op een wezenlijke mentaliteitsverandering bij overheid en publiek. Wij willen integrale toegankelijkheid! En volwaardige burgerschap! Dit kan ik niet delen met vrienden die geen handicap hebben. Ik kan beslist niet zonder hun liefde, aandacht en interesse, maar op bepaalde gebieden zijn de contacten niet te vergelijken.'

Pag. 36: 'Zo'n rolstoel wordt uiteindelijk een verlengstuk van je lichaam..... of bij een concert hun voet laten meetikken op de beschermkap van de motor. Dat zijn ongewenste intimiteiten!'

Recensies: Zie ook: 'De pijpkrant', nr. 5 September 2006, pag. 4 Irene Kossman: 'Ik vind dat Heetman in haar boekje duidelijk het dagelijks leven in een rolstoel beschrijft en hoe zij dat ervaart en beleeft.... Het is een oproep aan de samenleving meer voorzieningen te creëren voor gehandicapten en daar als samenleving beter over na te denken.'

Inspirerend, ontroerend en vol humor... *Zo doe ik dat* staat garant voor veel leesplezier. In dit voor velen herkenbare boekje schrijft Barbara Heetman openhartig

over het omgaan met haar progressieve spierziekte. Gevoelige onderwerpen als seks, (geen) kinderen krijgen en de zin van het bestaan worden niet geschuwd en op een serieuze, maar luchtige manier behandeld.

(http://www.meeaz.nl/viewpage.asp?pag_id=582 Mee, 2007)